

Nærings- og handelsdepartementet
Postboks 8014 Dep
0030 Oslo

Vår dato: 31.05.2010
Deres dato: 23.04.2010
Vår referanse: GG/282911
Deres referanse: 200801101-22/PSN

Att: Underdirektør Per Nestande

Høringsuttalelse - eventuell revidering av Lov om tekniske kontrollorgan

NHO viser til Nærings- og handelsdepartementets høringsbrev om ovenstående.

Som det fremgår i NHDs høringsbrev er det EUs nye produktregelverk (varepakken) som er bakgrunnen for behovet for eventuell revidering av den norske loven om tekniske kontrollorgan. Av de tre rettsaktene som varepakken omfatter er det beslutning 768/2008 som er referansedokumentet. Denne beslutningen fastsetter retningslinjer for så vel revisjon av eksisterende lovgivning som for fremtidig nytt regelverk på vareområdet. Beslutningen er således rettet mot lovgiverne på EU-nivå, og gjennom implementeringsprosessene også mot lovgiverne på nasjonalt nivå.

NHD har vurdert beslutningens innhold i forhold til den norske loven, og kommet frem til at det ikke er behov for å revidere loven, men at det er nødvendig å oppdatere retningslinjene og standard vedtaksbrev som følger av loven.

NHO har følgende kommentarer til departementets vurderinger:

Akkreditering

Departementet viser til at beslutning 768/2008 ikke stiller krav til obligatorisk akkreditering for å dokumentere kompetansen til et teknisk kontrollorgan, men at kompetansen kan dokumenteres på annet vis. Det påpekes at for noen produkter er det begrenset etterspørsel etter enkelte tjenester som et teknisk kontrollorgan yter, og at det derfor vil være *kostbart å kreve obligatorisk akkreditering* som vilkår for utpeking av et teknisk kontrollorgan. Departementet slår derfor fast at det ikke blir aktuelt å innføre obligatorisk akkreditering.

NHO er enig i at beslutningen ikke inneholder et obligatorisk krav om akkreditering som vilkår for utpeking av teknisk kontrollorgan. Dette var imidlertid et tema som ble diskutert i prosessen frem mot rettsakten. Fra næringslivets synspunkt ble det fremhevet at en akkreditering av tekniske kontrollorgan vil sikre en lik kompetanse hos kontrollorganene og derigjennom sikre stor grad av likhet i de samsvarsvurderinger som de enkelte kontrollorganene gjennomfører, noe som igjen skaper den nødvendige tillit til hverandres kontroll og samsvarsvurderingssertifikater.

Ved flere anledninger under prosessen understreket Kommisjonen at akkreditering var den foretrukne og mest hensiktsmessige prosessen for å dokumentere kompetansen hos

kontrollorganene, og derved skape tillit til deres avgjørelser i hele EØS-området. Kommisjonen har imidlertid ikke kompetanse til å pålegge landene slik obligatorisk akkreditering. Det følger av subsidiaritetsprinsippet at medlemslandene selv bestemmer hvordan de organiserer sitt kontrollarbeid og derved også hvilke prosesser de etablerer for å dokumentere kompetansen hos kontrollorganene.

Det medførte at Kommisjonen ikke kunne stille krav om obligatorisk akkreditering. Den har imidlertid understreket at dersom man ikke benytter akkreditering som dokumentasjon på kompetanse hos kontrollorganet skal denne kompetansen dokumenteres på annen, og like grundig og omfattende måte.

NHD viser til at beslutningen ikke inneholder konkrete anvisninger på hva som er tilfredsstillende dokumentasjon når akkreditering ikke benyttes. Det er korrekt, men NHO mener at ordlyden i beslutningens artikler som omhandler dette (R 17, 22 og 23) alle understreker at dersom akkreditering ikke benyttes, skal kompetansen dokumenteres på en like grundig og omfattende måte som om akkreditering hadde vært benyttet. Det understrekes også at myndighetene må dokumentere hvordan kontrollorganets kompetanse blir gjenstand for *jevnlig evaluering*.

Videre viser vi til bestemmelsen i beslutningens artikkel R23.5 som setter frist for Kommisjonen og de andre medlemslandene å gi sine merknader/innsigelser til utpeking av et nasjonalt kontrollorgan. For organer som er akkreditert er denne fristen to uker, for ikke-akkrediterte organer er fristen to måneder. Dette viser at Kommisjonen mener det vil være mer ressurskrevende å sjekke dokumentasjonen og vurdere et kontrollorgans kompetanse når det ikke er akkreditert. Etter NHOs mening kan det føre til at kontrollorganer som ikke er akkreditert ikke vil nyte den samme tilliten som et akkreditert organ vil, og derved at sertifikater utstedt av slike kontrollorganer ikke blir ansett å være like tilfredsstillende og tillitskapende som et sertifikat utstedt av et akkreditert organ.

I lys av ovenstående synes departementets anførsel om at det vil være for *kostbart å kreve obligatorisk akkreditering* noe underlig. Til tross for at beslutning 768/2008 ikke inneholder konkret definisjon på hva som anses å være tilfredsstillende dokumentasjon på kontrollorganets kompetanse, er det helt klart at Kommisjonens intensjon har vært at *det ikke skal være enklere å dokumentere kompetanse på annen måte enn ved akkreditering, snarere tvert om*. Dette innebærer at det i tilfelle må bygges opp et parallelt system for dokumentasjon av et kontrollorgans kompetanse, et system som vil være minst like omfattende som akkreditering. NHO kan vanskelig se at dette skulle bli mindre kostbart, snarere tvert om.

NHO mener på denne bakgrunn at akkreditering, både ut fra et økonomisk synspunkt og i forhold til kontrollorganenes tillit i EØS-området, bør være den eneste måten å dokumentere tilstrekkelig kompetanse på.

Utpeking av teknisk kontrollorgan

Departementet diskuterer alternativ til dagens ordning med at utpeking av tekniske kontrollorgan skjer enten i et fagdepartement eller underliggende etat. Det vises til at det har vært fremholdt at det er uheldig at utpeking skjer i et departement av hensyn til erstatningsansvar og fordi klager må avgjøres av kongen i statsråd. Videre vises det til

Sverige, der det svenske akkrediteringsorganet Swedac står for utpeking av alle kontrollorganer, og pekes på at et alternativ til dagens ordning kunne være at Norsk akkreditering står for all utpeking av norske tekniske kontrollorgan. Dette alternativet avvises imidlertid, med den begrunnelse at Norsk Akkreditering ikke har tilstrekkelig fagkompetanse på de enkelte saksområdene og at en endring vil kreve en ny klageordning. Det pekes også på at Norsk Akkreditering kan få en prinsipielt uheldig dobbeltrolle dersom det både skal akkreditere og peke ut kontrollorganene.

NHO er ikke enig i denne vurderingen.

For det første er det ikke meningen at et akkrediteringsorgan skal inneha fagkompetanse på alle fagområder som er aktuelle for sin akkrediteringsvirksomhet. Akkrediteringsorganet benytter eksisterende fagkompetanse hos andre etater/organer for bedømming av den faglige kompetansen hos et kontrollorgan. Dette gjelder også for Norsk Akkreditering, som allerede i dag benytter fagkompetanse i fagetatene. Det er akkrediteringsprosessene som er akkrediteringsorganets kompetanse, og den foretas på anbefaling fra en ekstern vurderer etter at denne har foretatt den faglige vurderingen.

For det andre, når det gjelder behovet for en ny klageordning dersom Norsk Akkreditering står for all utpeking mener vi at det uansett er behov for en klargjøring av klageordningen. Vi viser i den forbindelse til kommentarene om dette i vår høringsuttalelse til varepakken, datert 10. mai (dokument 267281).

For det tredje, når det gjelder at Norsk Akkreditering kan få en dobbeltrolle, viser vi til at dette har tydeligvis funnet sin løsning i Sverige. Etter vårt syn burde også dette spørsmålet vært redegjort for i høringsbrevet. Vi ber derfor om at departementet innhenter utfyllende opplysninger om hvordan dette temaet er behandlet hos Swedac før en avgjørelse fattes.

Konklusjon:

På bakgrunn av ovenstående er det NHOs vurdering at:

1. Akkreditering bør være obligatorisk for å dokumentere et kontrollorgans kompetanse.
2. Norsk Akkreditering bør kunne stå for utpeking av tekniske kontrollorgan.

Med vennlig hilsen
NÆRINGSLIVETS HOVEDORGANISASJON
Avdeling for Internasjonalisering og samfunnsøkonomi

Grete Gautvik
Seniorrådgiver